

Islám, Muhammad a Mekka 2.

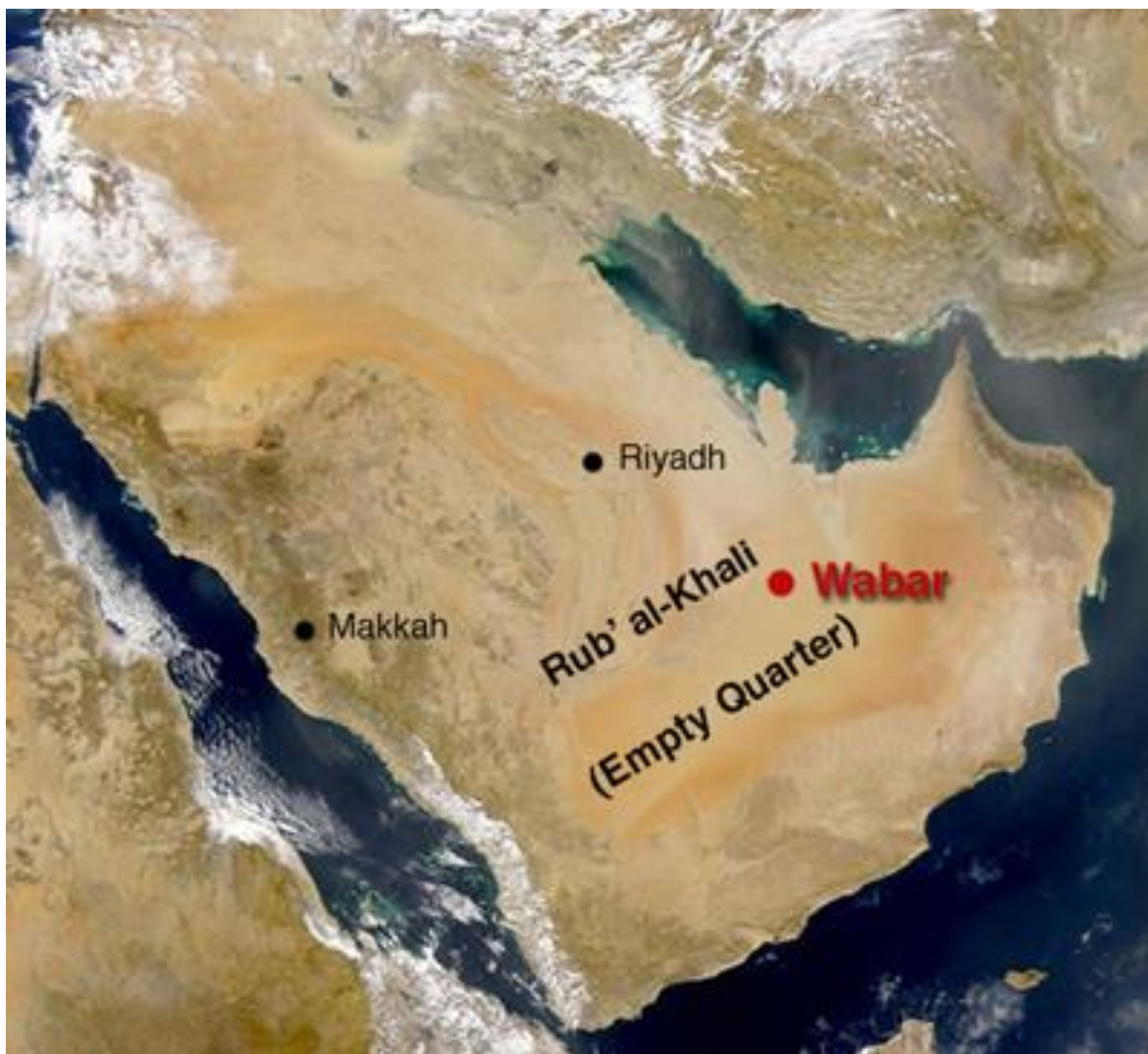
Black STONE. Z přeidslámského období pochází i záhadný Černý kámen zasazený do jihovýchodního rohu Kaaby. Existují domněnky, že to je kámen meteoritického původu, ale konečný důkaz zatím nebyl podán. Je to asi 30 cm velký kámen, který je dnes držen pohromadě stříbrnou obrubou. Černý kámen měl být rozdroben buď při požáru ve středověké Mekce anebo ho měla zasáhnout střela z velkého praku při obléhání Mekky už v 7. století.

Byla vyslovena domněnka, že Černý kámen je sklo, které vzniklo při dopadu meteoritu v oblasti Wabar v poušti Rub al-Chálí, snad někdy před 6 000 lety. Ale někteří geologové a historici zpochybňují stáří kráteru a soudí, že meteorit sem mohl také dopadnout až v polovině 19. století. Černý kámen v Kaabě je rozdroben na 7 částí.

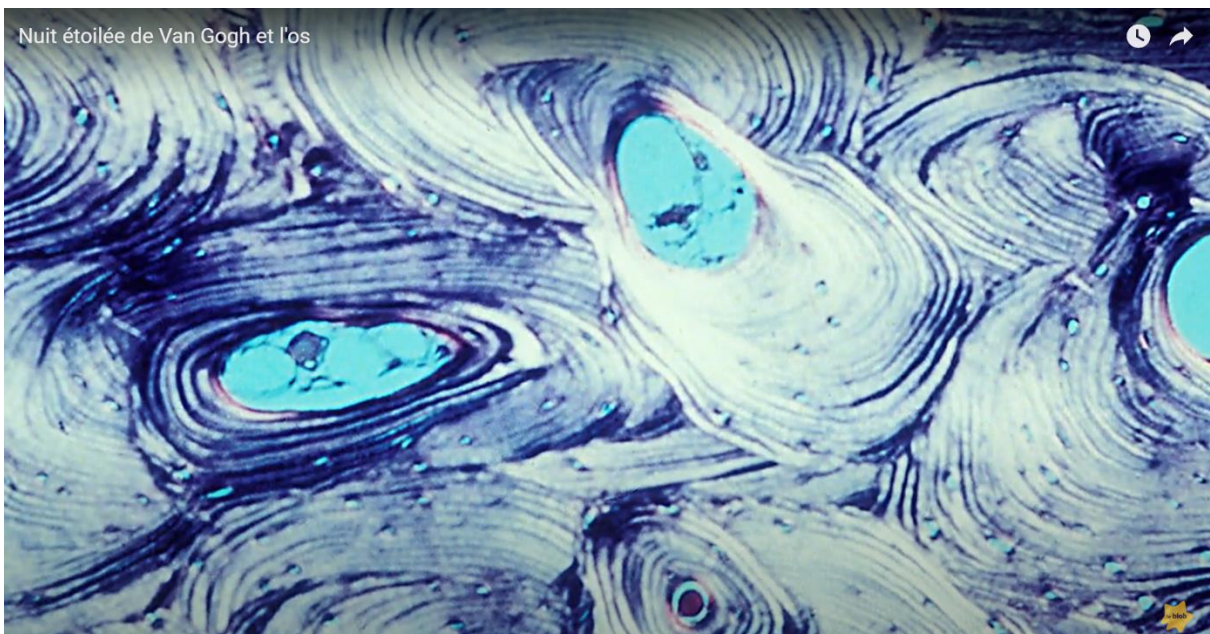
Černý kámen z Mekky by snad mohl pocházet z jihovýchodní části Arábie z lokality Wabar. Jisté je, že byl již v dobách předislámských předmětem kultu plodnosti. Kněžky z Mekky kolem něj měly tančit nahé, třít si o něj svoje genitálie a polévat ho svojí menstruační krví. Účelem bylo magicky zvýšit plodnost obyvatel Mekky. Tanec kolem Černého kamene obnášel sedm kol, z nichž každé odpovídalo pohybu nějakého nebeského tělesa viditelného na obloze prostým okem: Slunce, Měsíc, Merkur, Mars, Venuše, Jupiter a Saturn. Na tom není nic tak tak udivujícího. Člověk napodoboval přírodu ve snaze proniknout tajemství kolem sebe.

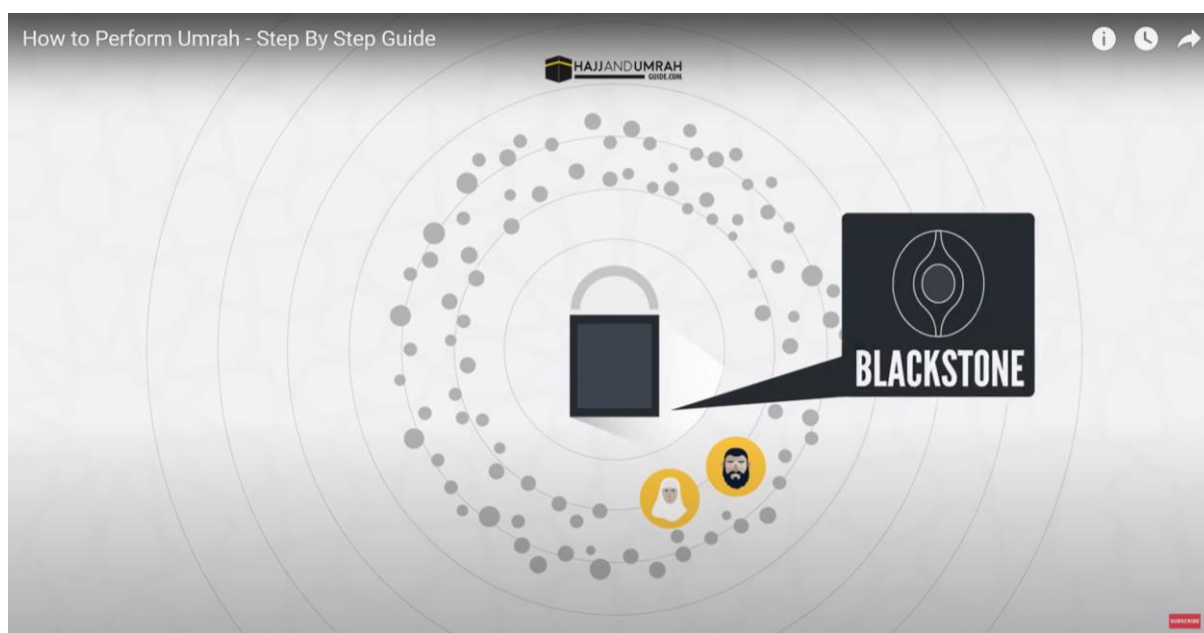
Katolíci mají procesí Božího těla. Muslimové v Mekce obcházejí v kruhu Kaabu. Příroda stále vytváří víry nejrůznější velikosti a druhu. Máme spirálu galaxie Mléčné dráhy. Máme sluneční planetární soustavu. Uragán je vír, tornádo je vír. Umělecky nám ukázal noční víry kolem hvězd nad jižní Francií malíř Vincent van Gogh. Jeho obraz z roku 1889, kdy byl internován v ústavu pro duševně choré v Saint-Paul-de-Mausole, je jako hvězdné pole zmítané větrem. Jeho bratr Theo van Gogh psal, že ho ze všech těch nebeských vírů jímá závrať. Poutníci kolem Kaaby uchváteni metafyzickou náboženskou závratí realizují posvátnou strukturu kosmických vírů rituálním pohybem svých těl.

A struktura lidské kosti je také vír, ne nepodobný obrazu hvězdné noci Vincenta van Gogha nebo víru poutníků kolem Kaaby. Moderní diagnostické přístroje odhalují cévní kanálky obklopené kostní hmotou uspořádanou do spirálovitých vrstev. Tady vidíme vnitřní víry vznikající bez našeho vědomí v našem vlastním těle, které nám umožňují pohyb, růst, držet se zpříma. Tawaf kolem Kaaby je oslavou a připomínkou všech vírů uvnitř i vně nás. Nejen věda, i náboženství a umění přinášejí člověku poznání.

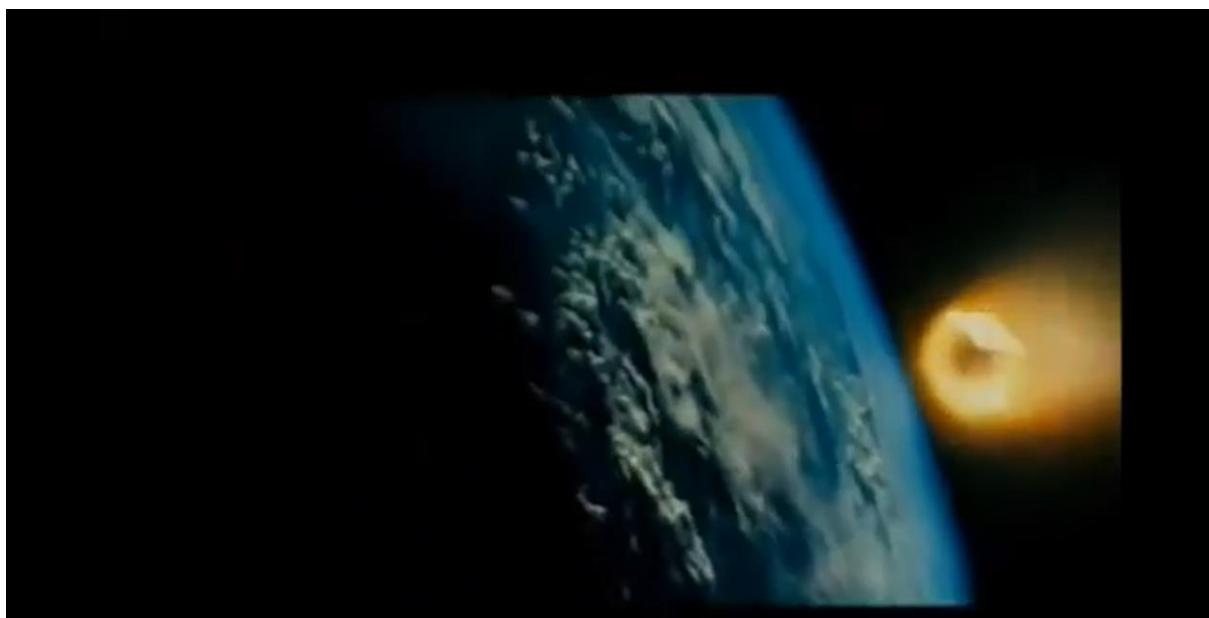
Rituální obcházení Kaaby, tawaf, má začínat na úrovni umístění Černého kamene. Tedy na jihovýchodním rohu svatyně. Věřící se snaží dostat k tomuto fetiši, který je umístěn asi metr a půl nad zemí, co nejblíže, políbit ho, pohladit ho. Pokud se jim to nepodaří zdraví Černý kámen alespoň z dálky a ukazují na něj pravou rukou. Černý kámen má z určité blízkosti absorbovat hříchy člověka. Podle jednoho hadíthu, ústního výroku prisuzovaného Muhammadovi: „Kdo se dotkne Černého kamene v Kaabě, je to jako by se dotkl ruky Nejvyšše milosrdného.“ Muslimští učenci odmítají výtku, že Černý kámen je fetiš, tj. předmět obdařený nadpřirozenou mocí, silou nebo energií. Argumentují tím, že pak je fetiš také kříž. Křesťané se brání poukazem na to, že křížů je hodně a že kříž je prý jen symbol. Hranice mezi fetišem a symbolem může být dosti tenká.

Muslimové si o Černém kameni vyprávějí mnoho legend. Například tu, že Černý kámen si přinesl Adam z ráje. Původně to měl být kámen zcela bílý, ale postupně zčernal, protože sňal z věřících, kteří ho uctívali, jejich černé hříchy. Jindy se vyprávělo, že Alláh shodil tento kámen z nebe, aby Adamovi a Evě ukázal, kde mají postavit první oltář na zemi. Kaabu.

Černý kámen měl na počátku světa existovat vedle Alláha v ráji. Byl úžasně luminózní, jako několik spojených laserových paprsků. Byl jasnější než tisíc sluncí. Nikdo na něj nemohl pohlédnout, dokud jeho zářivost Alláh neoslabil. To by šlo racionálně vyložit. Meteorit v atmosféře hořel, jasně zářil, a po dopadu pohasl.

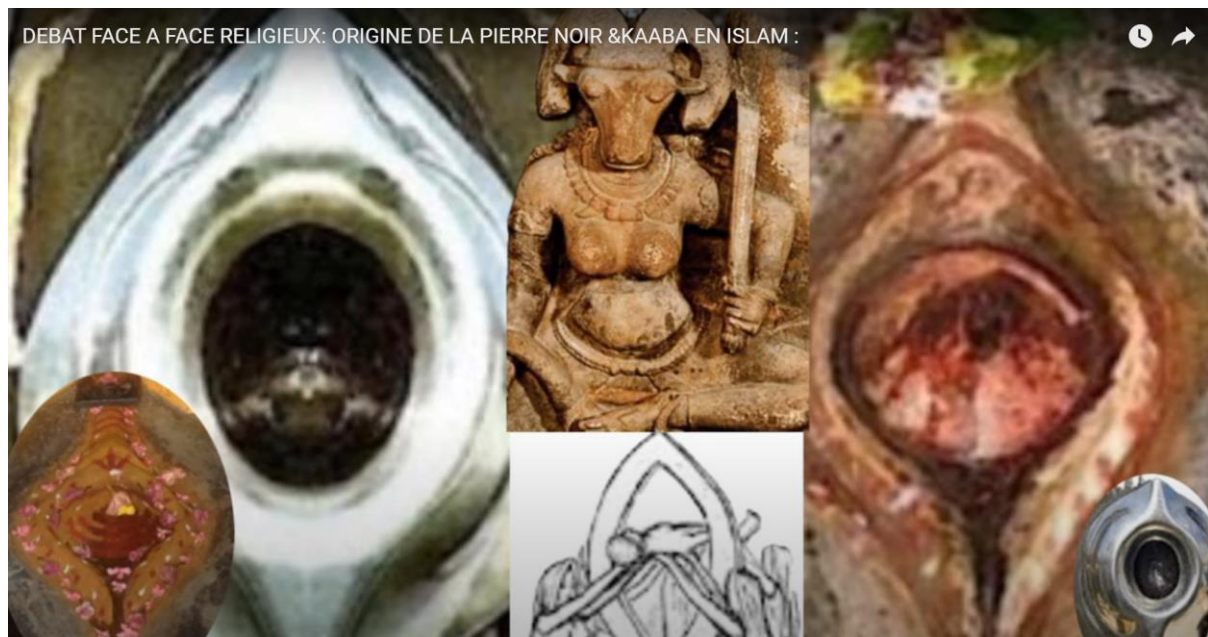

Podle jiného podání přinesl Černý kámen (opět v původním bílém stavu) archanděl Gabriel (Džibráil) praotci Ibráhimovi. To nevylučuje pověst o Adamovi, protože během potopy světa byl

černý kámen uschován na hoře Abu Kubajs nad Mekkou. Tam ho pak Džibráil vyzvedl.

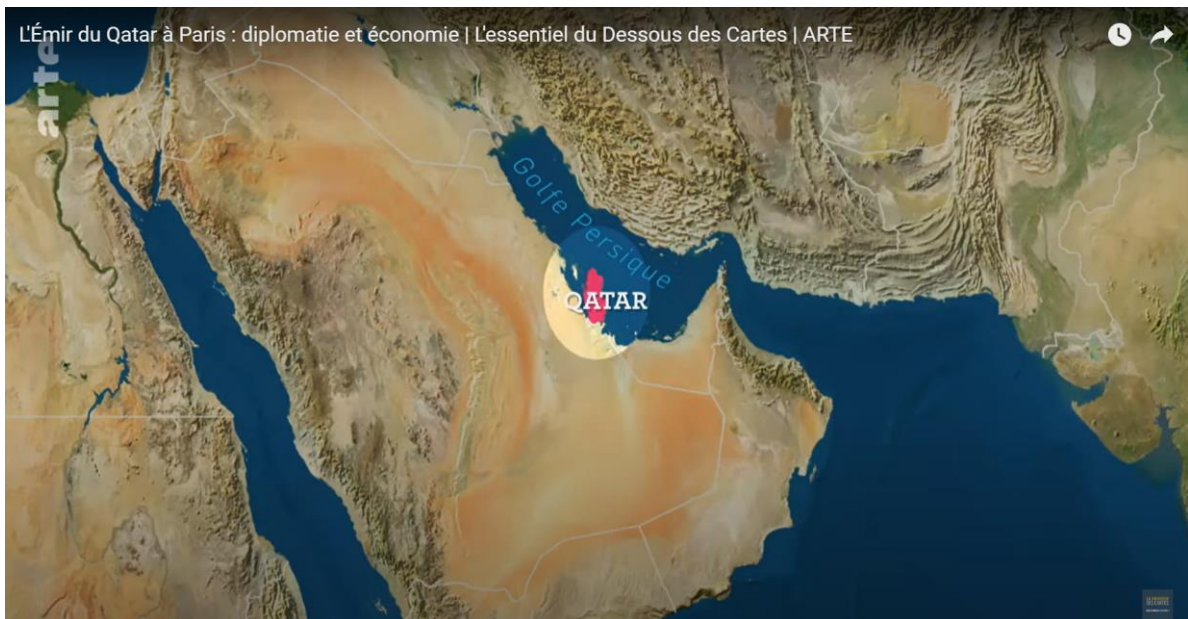
Někteří hinduističtí autoři prohlašují, že Mekka původně hostila svatyni indického boha Šivy, kterému se tu říkalo Hubal. Černý kámen je zasazen do stříbrné obruby dosti zvláštního tvaru. Což to nepřipomíná jóni (yoni), hinduistický symbol ženských genitálií? Šiva byl vyobrazován ve tvaru lingamu v yoni. Mnohá pohanská náboženství vzývala yoni, ženské lůno. Byl to symbol ženské plodnosti a energie. Každé náboženství je silně sexuální, protože pojednávají o životě a jeho kontinuitě. I křesťanství, které podle kritiků sexualitu člověka potlačuje. Co je na počátku evangelií? Narození božského dítěte.

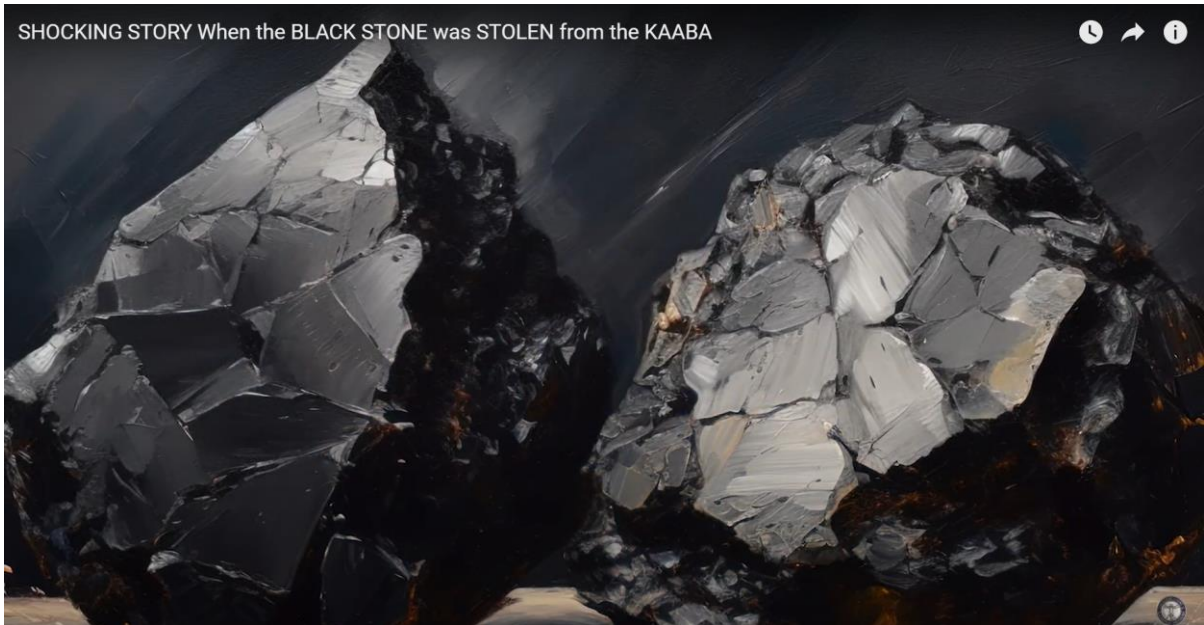
Prorok Muhammad zničil 360 idolů vystavených v Kaabě a kolem ní. Číslo 360 ukazuje na počet dnů v roce. Je to doklad toho, že idoly měly i astrologický význam v rámci solárního cyklu. Ale Černý kámen Muhammad ponechal na místě a přisoudil mu význam daru božího. Sám Muhammad měl prý Černý kámen zasadit do Kaaby ještě 5 let před tím, než se stal prorokem. Byl k tomuto úkonu vybrán staršími svého kmene. Černý kámen bylo nutno přesadit poté, co Kaabu poškodily přívaly deště (přechod ITCZ přes Mekku). Muhammadův druhý následovník, chalífa Omar, prý jednou přistoupil k Černému kameni v Kaabě s těmito slovy: „Vím, že jsi jenom obyčejný kámen, a nemůžeš mi nijak ani pomoci, ani ublížit. Líbám tě jenom proto, že jsem viděl našeho Proroka dělat totéž.“

V 10. století se Černého kamene zmocnila sekta karmitů. To byli jacísi radikální islámští socialisté, požadující úplnou rovnost mezi muži a vyhlášovali společné vlastnictví všeho majetku. Kámen z Kaaby odcizil náčelník Abú Tahir a odnesl ho do dnešního Bahrajnu, ostrova u Kataru.

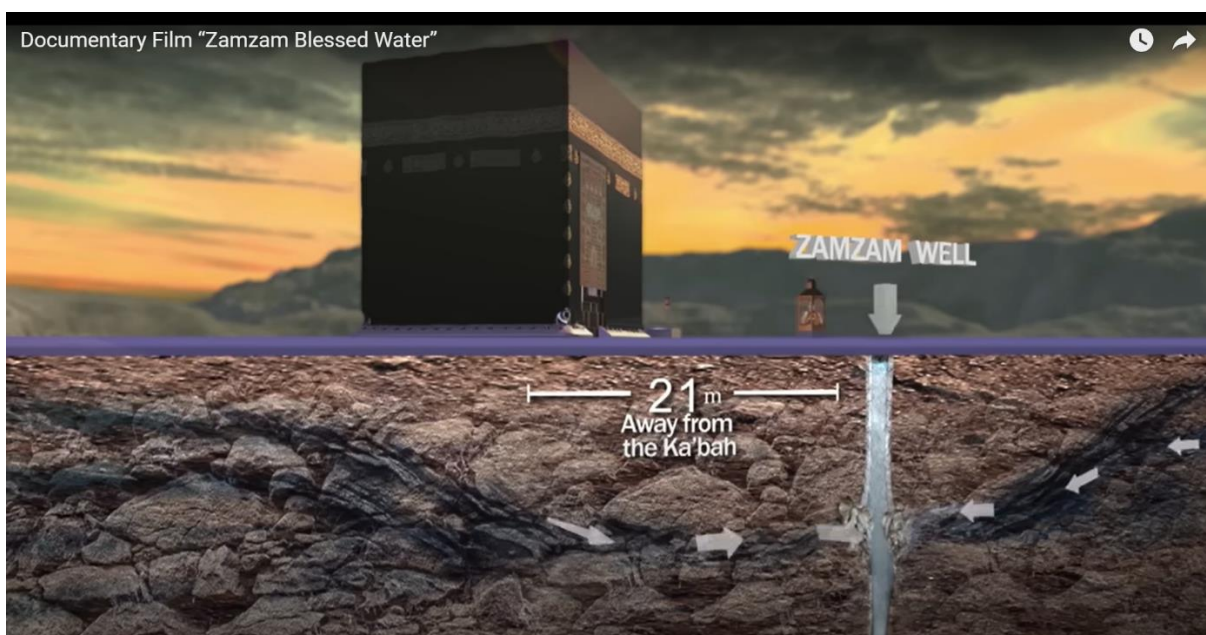
Teprve po 23 letech byl Černý kámen navrácen zpět. Abú Tahir chtěl původně změnit směr náboženských poutí. Místo do Mekky na Bahrajn. Abú Tahir také měl Černý kámen z Mekky rozbít na dvě části. Ne-li na více částí. Nakonec byl Černý kámen vrácen za vysokou cenu zpět. Karmité po dohodě vrátili Černý kámen zabalený do pytle nejprve do mešity v írácké Kufě, kde si ho lidé z Mekky vyzvedli.

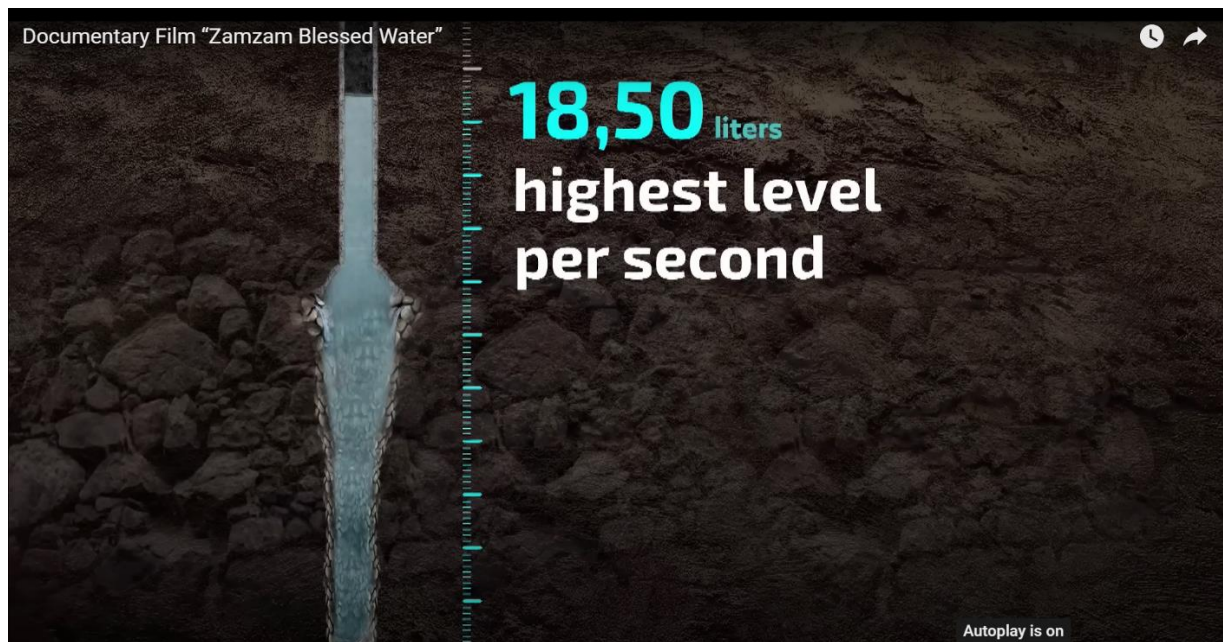
Kolem roku 1800 se vlády nad Mekkou zmocnila sekta wahhábitů, k níž náleží i současný rod Saúdů. Předtím tu vládli Turci. Ale wahhábité byli tak radikální, že odmítali uctu k světcům, konání náboženských poutí a rituálů. Žádali návrat k čistému učení a zavrhovali uctívání posvátných a historických míst. Byli to islámští puritáni. Wahhábitské vojenské oddíly tudíž poničily i v Mekkce řadu objektů, jako byl rodný dům Muhammada a dům jeho první manželky Chadídžy. Také měly poškodit samotnou Kaabu a po Černém kameni prý někteří vojáci šlapali. Je to paradox, protože dnes se saúdští wahhábité prohlašují za ochránce posvátných míst.

ZAMZAM. Jen asi 21 metrů od Káby najdeme proslulou studnu Zamzam. Podle proroka Muhammada má tato studna nejlepší vodu na světě vůbec. Podle legendy omyl archanděl Džibráíl prorokovo srdce právě touto vodou, aby ho očistil a připravil k přijetí Alláhova zjevení. Muhammmad zde prokazatelně sám pil vodu a dokonce ji odtud rozvážel do okolí Mekky. Tvrdí se, že voda Zamzam pomáhá cizím studentům arabštiny naučit se správně výslovnost tohoto jazyka. Posvátná místa bývají často spojena s vodou, s vodním pramenem, se studnou. Pomysleme jen na katolické Lurdy ve Francii.

Studna Zamzam je asi 30 metrů hluboká. Byla vyhloubena lidskou rukou. Mekka leží ve vádí, vyschlém říčním údolí, které ale vzniklo při nepravidelných průtržích mračen silnou erozí. To by vysvětlovalo i přítomnost zásob podzemní vody. Ostatně bez studen by Mekka nemohla existovat. Zajímavá věc: vádí je odvozeno z indoevropského slova voda.

Název Zamzam má pocházet ze slov znamenajících: „Stůj, stůj!“ Podle pověsti to řekla Hagar, druhá Ibráhimova žena, svému synovi Izmaelovi na pokyn archanděl Džibráila. Anděl jí prozradil, kde je voda, když byli oba, matka a syn, opuštěni v tomto vyschlém údolí a trpěli velkou žízní.

Hagar nebo Agar je poněkud záhadná žena, o níž existuje řada různých pověstí (prameny biblické i muslimské). Měla to být Egyptánka, buď dcera faraona nebo jeho služebnice. Stala se druhou Ibráhimovou manželkou a dala mu syna Izmaela. Muslimové vidí Hagar jako jednu z hlavních žen islámské historie.

Bible vs Quran - Character Comparison

+

**Bible
HAGAR**

In the Bible, Hagar is an Egyptian servant of Sarah, Abraham's wife. Given to Abraham by Sarah to bear a child due to Sarah's barrenness, Hagar becomes the mother of Ishmael. Her story includes moments of distress and divine intervention, notably when she is sent away by Sarah and encounters an angel of God in the desert.

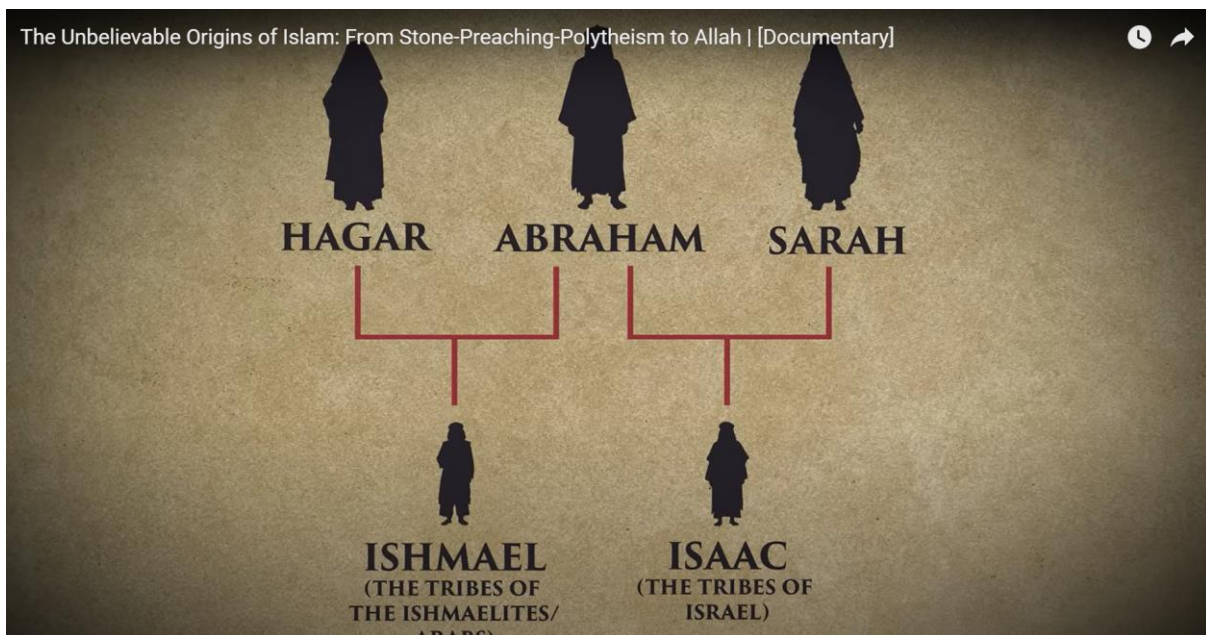
☪

**Quran
HAJAR**

In Islamic tradition, Hajar is highly regarded as the mother of Ismail and the wife of Ibrahim. Her search for water for her son in the desert, running between the hills of Safa and Marwah, is commemorated in the ritual of Sa'i performed during the Hajj and Umrah pilgrimages. Making her one of the most important women in Islam.

První žena Sára byla totiž dlouho neplodná. Podle bible se Sáře narodil syn Izák až v jejích devadesáti letech. Měl to být velký zázrak: nejenže byla celý předchozí život neplodná, ale údajně jí měla také chybět děloha. Proto jméno Izák znamená smích, úsměv. Sáře připadalo k smíchu, že by mohla být po tolika letech neplodnosti přece jen těhotná. Od Izáka odvozují svůj původ Židé, od Izmaela Arabové.

Mezi Sárrou a Hagar následně vznikl konflikt, kdo bude mít v

domácnosti hlavní slovo. A rozladěný Ibráhím nakonec odvedl Hagar a Izmaela do pustiny, aby tam žili sami.

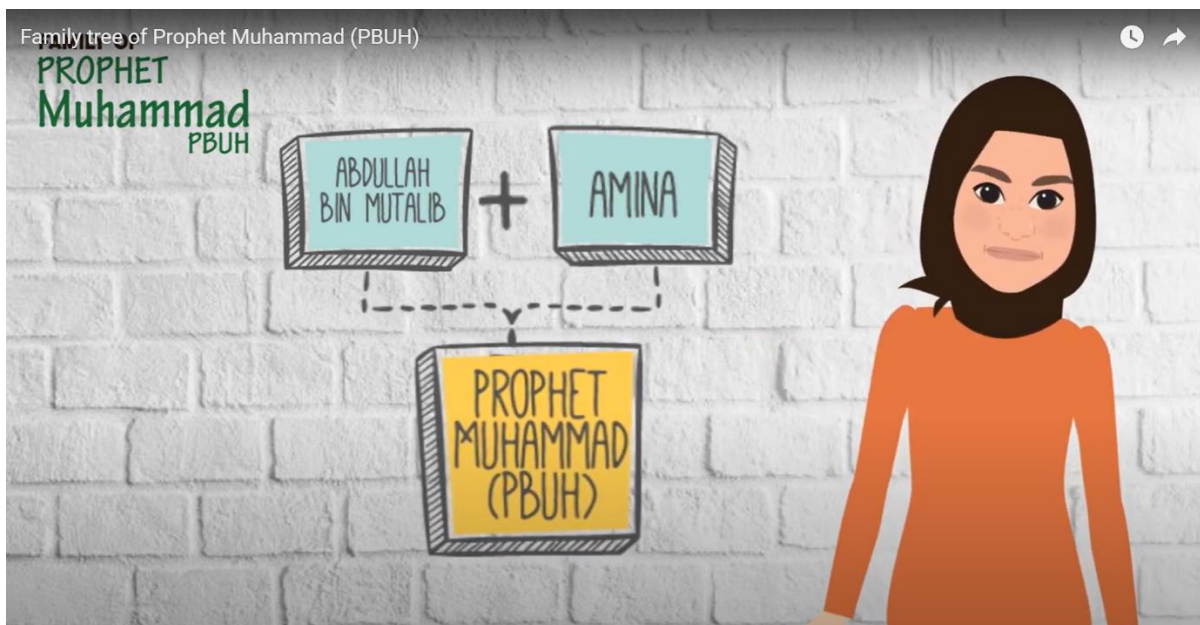
Neobvyklý pohled na Kaabu za silného deště. Takovéto lijáky právě zásobují studnu Zamzam vodou. Dnes víme, že to je posun ITCZ k severu, přes Arabský poloostrov.

Kaaba zaplavená přívalem vody v roce 2021. Ale není to žádný důsledek globálního oteplování. Povodně Mekku postihují odedávna. I když nepravidelně. Pohyby ITCZ jsou známy i z bible. V Egyptě měli lidé prožívat sedm let tučných, vlhkých, a sedm let hubených, bez deště.

KDO BYL MUHAMMAD? Jaký Muhammad byl? Jaké měl pohnutky? Máme málo spolehlivých zdrojů o životě tohoto arabského obchodníka z Mekky, jenž se stal náboženským vizionářem, politickým vůdcem a nakonec i generálem armády muslimů. Muhammad se měl narodit v Mekce roku 570. Umřel v Medíně v roce 623. Muhammadovým otcem měl být Abdullah bin Mutalib, jenž umřel ještě před narozením chlapce Muhammada. Otec pocházel z významného mekkánského kmene Kurajšovců. Jeho majetek však měl být skrovný. Matka byla Amina bint Wahb, které umřela také předčasně, když bylo Muhammadovi 6 let. Muhammada vychovával jeho dědeček, který měl na starost péči o studnu Zamzam a strýc z otcovy strany Abu Talib.

Podle islámské tradice Muhammad ve své mladosti hlídal na venkově stáda dobytka. Jednou přiběhli jeho druzi domů celí vyděšení. Dva neznámí muži v bílém šatu měli položit malého Muhammada na zem a otevřít mu hrud'. Muhammadovi opatrovatelé přispěchali na pastvinu, kde našli Muhammada nedotčeného, i když nezvykle bledého a jakoby v mrákotách. Tato příhoda byla vykládána tak, že Alláh vyslal dva anděly, jedním z nich byl Džibráil, aby čtyřletému Muhammadovi vyňali a očistili srdce. Učinili to pomocí ledu a vody ze studny Zamzam. Tento hadíth má kromě jiného ukázat Muhammada i v roli

dobrého pastýře. Již v Sumeru a Babyloně byl jako pastýř uctíván bůh Dumuzi či Tammuz. Také indický bůh Krišna byl původně pastýř,

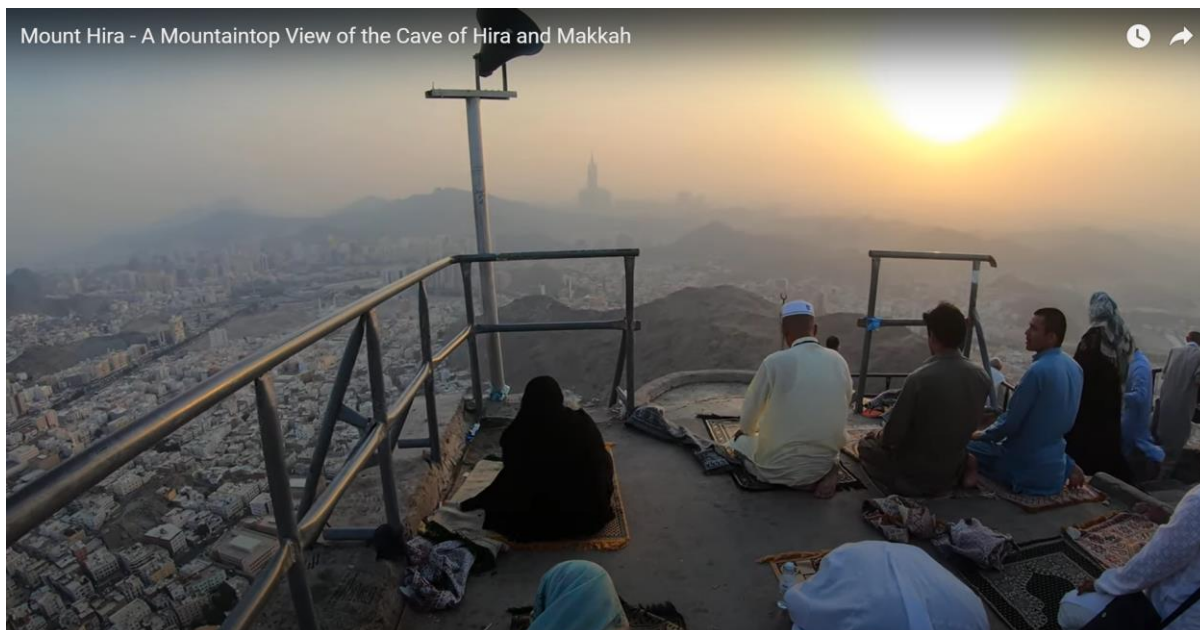
Postupně se ustálilo mínění, že všechny osoby zvěstující nějaký náboženský obsah musí být také pastýři. Proto byl v evangeliích i Ježíš Kristus nazýván dobrým pastýřem a v prvních stoletích křesťanství tak byl i vyobrazován. Obdobně tomu bylo s Muhammadem.

Není vyloučeno, že by Muhammad někdy nemohl pást ovce nebo velbloudy. V každém případě se brzy stal obchodníkem a putoval s karavanami velbloudů po stezkách vedoucích ke Středozemnímu moři i k Indickému oceánu. Měl se přitom osvědčit jako spolehlivý a seriózní jednatel, což mu vyneslo titul al-Amin, Důvěryhodný. V roce 595 mu nabídla bohatá vdova z Mekky jménem Chadídža manželství. Byl to nerovný sňatek, mesaliance, protože Muhammad byl v té době nikdo, zatímco nevěsta patřila podle všeho k nejbohatším a nejvlivnějším osobnostem Mekky. Byla o 15 let starší než Muhammad, jenž řadu let poté působil jako její obchodní zástupce a partner.

Muhammadovi se mělo v roce 610 prostřednictvím archanděla Gabriela dostat zjevení, které sděloval svým blízkým i svým spoluobčanům. Toto zjevení je podstatou koránu (v arabštině to znamená recitace). Zjevení se Muhammadovi dostalo na hoře Hira v pohoří džebel al-Núr (pohoří Světla), severně od Mekky. Stalo se tak v jedné letní noci Lailat al-Qadr, což se překládá jako osudová noc, noc určení, noc moci (Night of Power, Nacht der Bestimmung, Nuit du Destin). Mělo to být pondělí. To je v angličtině Monday, Den Měsíce. V sanskritu Somavara, den měsíčního boha Somy, ale i den boha Šivy. Muhammad se měl narodit v pondělí a v pondělí i umřít. V Islámu je Půlměsíc jedním z velkých symbolů. Muhammad se měl do jeskyně na hoře Hira uchýlovat, aby tam meditoval.

Hora Hira (to zní skoro slovansky, stejně jako Zamzam) je vysoká asi 640 metrů a má tvar velbloudího hřbetu. V této jeskyni měl Muhammada navštívit v červenci roku 610 archanděl Džibráíl. Jeskyně je od Kaaby vzdálená vzdušnou čarou jen 4 km. Muhammad měl již před vlastním zjevením několik podivných zneklidňujících snů. Bylo mu již 40 let. Měl vychovávat s Chadídžou již pět dětí. Té v té době již muselo být 55 let. Některé děti musela mít Chadídža již z předchozích manželství. Měla být také i několikrát rozvedená.

V noci Lailat al-Qadr anděl Džibráíl Muhammada probudil a vyzval ho: „Iqra! Čti!“ Prorok namítl, že neumí číst. Celá scéna se dvakrát opakovala. Pak Džibráíl Muhammada mocně sevřel a přiměl ho, aby opakoval: „Čti, ve jménu Pána tvého, který člověka z kapky přilnavé stvořil! Čti, vždyť Pán tvůj je nadmíru štědrý, ten, jenž naučil perem, naučil člověka, co ještě neznal.“ To měly být první verše zjeveného koránu, súra 96. Korán znamená čtení nebo recitace. Takto mělo proběhnout definitivní zjevení Alláha nejen Muhammadovi, nejen Kurajšovcům, nejen Arabům, nejen Asiatům, nýbrž celému světu, celému lidstvu, člověku obecně. Faktem je, že noc Lailat al-Qadr na hoře Hira pohnula životy milionů lidí na světě, mnoha národů a změnila chod dějin.

Muhammad měl být zpočátku vyděšen. Viděl archanděla Džibráila, jak jeho postava zaplnila celé nebe. Slyšel andělův hlas, jenž mu znovu opakoval: „Muhammade! Jsi posel boží a já jsem Džibráil!“ Muhammad si stále ještě nebyl jistý sám sebou. Vrátil se z hory Hira domů ve stavu největšího nervového vzrušení. Báł se, že zešílí nebo umře. Ale jeho žena Chadídža vizionáře uklidnila. Ona jako první uvěřila Muhammadovým vidinám. Uvěřila, že je její manžel vyvolen, aby zvěstoval světu vůli Alláha. Chadídža byla Muhammadovým štěstím.

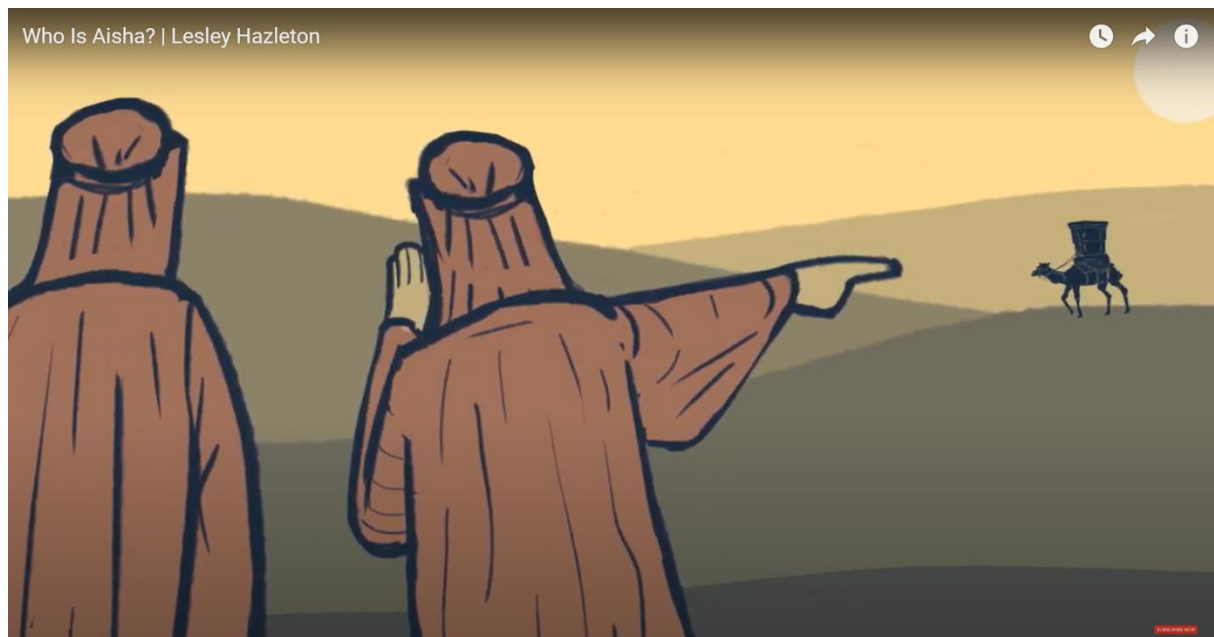

POLYGAMIE. Pobyt Muhammada v osamocení na hoře Hira je poněkud v rozporu s jeho celkovou povahou, která nebyla samotářská. Muhammadovi byl také cizí asketismus. Zakázal sice alkohol, ale tělesným rozkoším směli muslimové holdovat podle libosti. Sám Muhammad byl polygammní. Po smrti Chadídži, jíž měl být stále věrný, se prorok islámu oženil s dalšími 12 ženami. Kromě toho měl mít konkubíny a ženské otrokyně. Muslimové tyto Muhammadovy manželky označují za matky věřících, ummahat ul-Muminin. Podle jedné verze byly všechny jeho manželky, kromě vdovy Chadídžy, před svatbou panny. Podle odlišné tradice byla původně pannou jedině Aiša, Muhammadova nejmilejší a nejoblíbenější žena. Toto podání je

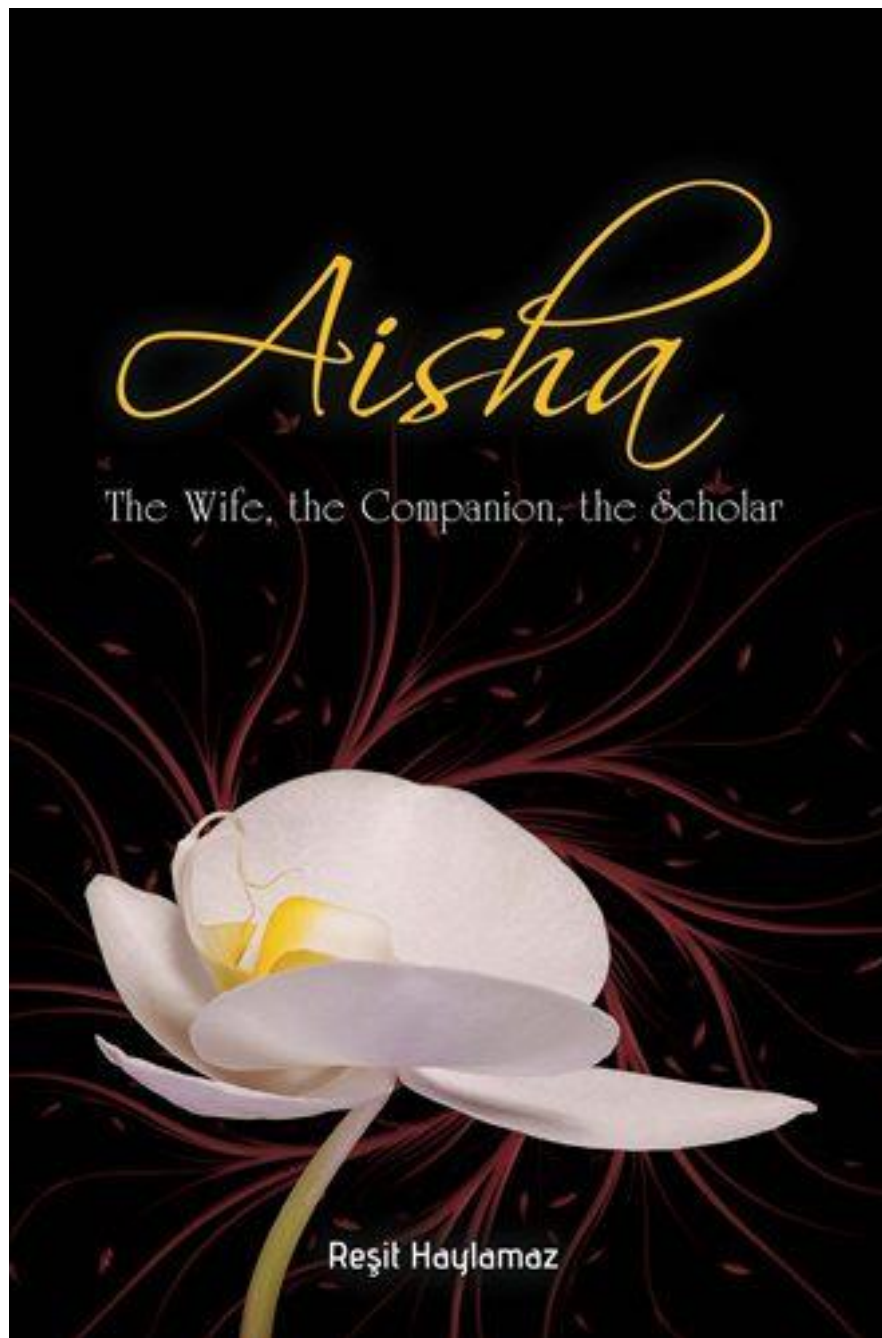
věrohodnější. Muhammad si obvykle bral vdovy po padlých v boji s nevěřícími.

Když umřela Chadídža, oženil se Muhammad s další vdovou, Saudou, které mělo být 55 let. Saudu posléze zapudil a našel si Aišu, dceru svého nástupce Abu Bakra. Ta byl naopak velmi mladičká. Snad 9 nebo 12 let. To je dodnes bolavé místo Muhammadova životopisu. Nepřátelé mu předhazují pedofilii. Uvádí se, že Muhammad ctil všechny své manželky a neopomíjel je. Nicméně Aiša byla opravdu asi jeho miláček. Byla krásná, mladá a také v době sňatku nejméně dotčená obcováním s jinými muži. Jednou zlovolné jazyky obvinily Aišu z nevěry, protože se její velbloud vzdálil od ostatního průvodu. Ale Muhammad pomluvám neuvěřil a Aišu ospravedlnil. Aiša tvrdila, že se zatoulala, protože hledala svůj ztracený přívěsek, náhrdelník.

Aišu dnes propagují i islámské feministky, protože byla i sociálně aktivní a zasahovala do politického dění i po Muhammadově smrti. Ale to by byla už jiná kapitola. Aiša měla být velkou Muhammadovou láskou. Ostatní jeho sňatky byly víceméně politického druhu. Aiša byla evidentně bystrá, inteligentní, chápavá, aktivní a asertivní žena, která se nedala zatlačit do pozadí dění kolem. Jako teenager jednou projevila žárlivost vůči Chadídže. Muhammad si na svoji první zesnulou manželku vzpomínal stále s nostalgií, což Aišu podráždilo. Otázala se velmi indiskrétně Muhammada, jak může stále myslet na bezzubou stařenu, když mu Alláh poslal jako náhradu mladou krasavici? Muhammad Aiše prominul i tuto impertinenci. Umřel v Medině v Aišině domě.

Allah je božstvo nanejvýš abstraktní. Bylo třeba upoutat pozornost muslimů a konvertitů k islámu i jinou cestou. V koránu se na čtyřech místech mluví o huriskách, adolescentních pannách-krasavicích, které budou věrné muslimy a mučedníky pro víru oblažovat v ráji. Korán nestanovuje jejich počet. Všechny jsou věčně mladé, ale nemá cenu pátrat po jejich věku. Tyto nymfoidní bytosti byly stvořeny jinou cestou, než jak se děje při početí a narození člověka. Muhammad prohlásil, že panenskou blánu hurisek nenarušil ani muž, ani džin. Z toho někteří

komentátoři vyvodili závěr, že hurisky jsou dvou druhů: lidské a džinové. Na svých prsou mají hurisky nést dvě jména. Jméno Alláha a jméno manžela, jemuž v ráji náleží.

Hurisky jsou nanejvýš svůdné a smyslné, ale zároveň cudné a čisté. Neznají menstruaci, rýmu, porodní bolesti. Nemusejí uspokojovat svoje tělesné potřeby, jako lidé na zemi. Vylučování potravy a tekutin se děje výhradně potem. Pokud si muž v ráji bude přát děti, hurisky mu je porodí. Těhotenství a porod budou trvat jenom hodinu. Dítě bude mít věk, jaký si bude přát jeho otec. Huriska nabude po porodu opět panenství. Je tu podivná etymologická záhada. Slovo huriska se mělo do západních jazyků dostat až v 17. století. Přitom němčina má pro nevěstku jméno die Hure, angličtina the whore. Jiné anglické slovo the hour označuje hodinu. Mluvíme o hodinovém hotelu. Není tu nějaká souvislost?

Jak si mohou hurisky udržet věčné panenství? Indický islámský kazatel Zakir Naik jednou odpověděl, že sex v ráji bude obdobný jako přes computerovou sociální síť Facebook. Zakir Naik také upozorňuje, že podle islámu se děti rodí bez hříchu, s zcela čistou duší. Pro islám neexistuje pojem dědičného hříchu. Proto také není třeba křest.

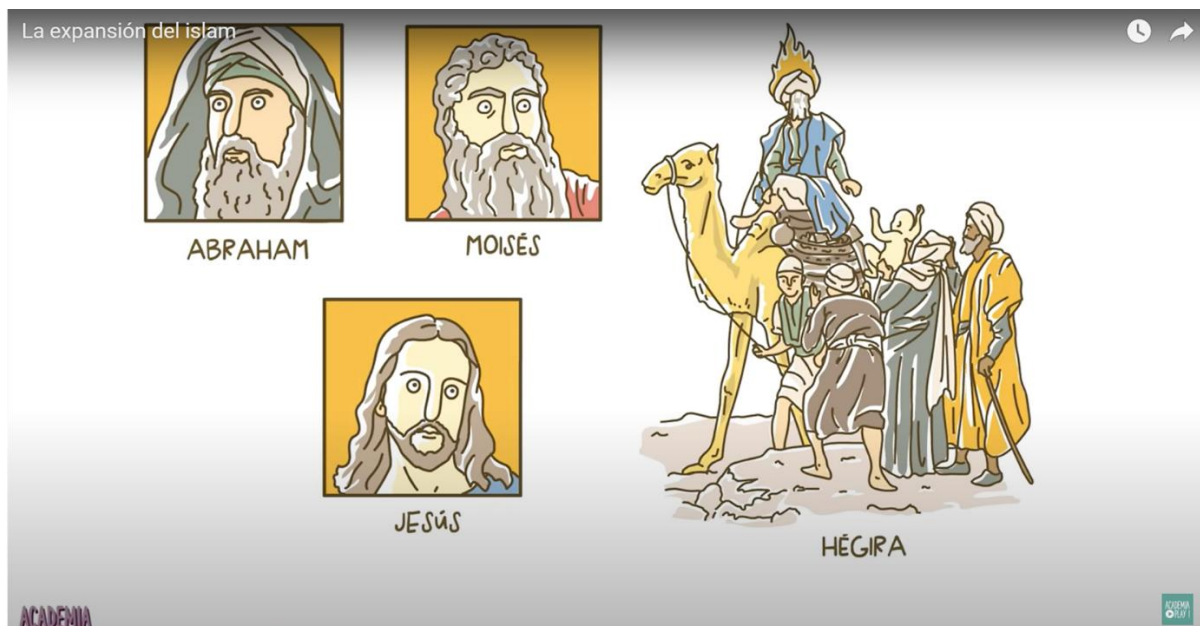

LÉTA PROTIVENSTVÍ. Muhammad při svém kázání koránu zprvu narážel na nepochopení a odmítní svých spoluobčanů z Mekky. I jeho vlastní kmen Kurajšovců byl proti jeho poselství. Podle irského jezuity a religionisty Edmunda Powera to rozhodně nebylo proto, že by se lidé z Mekky nechtěli zřici pohanství. Mnohem větší roli tu hrály zábrany vyplývající z klanové mentality Arabů. Jednotlivá božstva reprezentovala jednotlivé kmeny a klany.

Prvních 10 let po zjevení pro Muhammada nebyly lehké. Přiklonil se k němu jenom malý houf stoupenců, zatímco mnozí s ním polemizovali nebo se vůči němu stavěli nepřátelsky. V roce 622 byl Prorok a jeho družina nucen Mekku opustit. Uchýlili se do Jathribu, později pojmenované Medina. To byla oáza vzdálená 340 km na sever od Mekky. Rok 622 je nultým rokem islámského letopočtu. To byla takzvaná hidžra, přerušení kmenových a klanových pout. Jenomže již dříve musel Muhammad čelit nepřátelství osob vlastního kmene Kurajšovců. Musel se stáhnout do izolovaného údolí na východ od Kaaby. Rok 620 byl pro něj rokem zármutku. Umřel Muhammadův strýc Abu Talib, jenž sice nekonvertoval k islámu, ale pro svého synovce byl jinak velkou oporou. A několik dní po Abu Talibovi se se světem rozloučila i Muhammadova první, a dlouho jediná, manželka Chadídža. Za dané situace prožíval Muhammad velkou duševní krizi. Zážitek zázračné noční cesty do Jeruzaléma přinesl

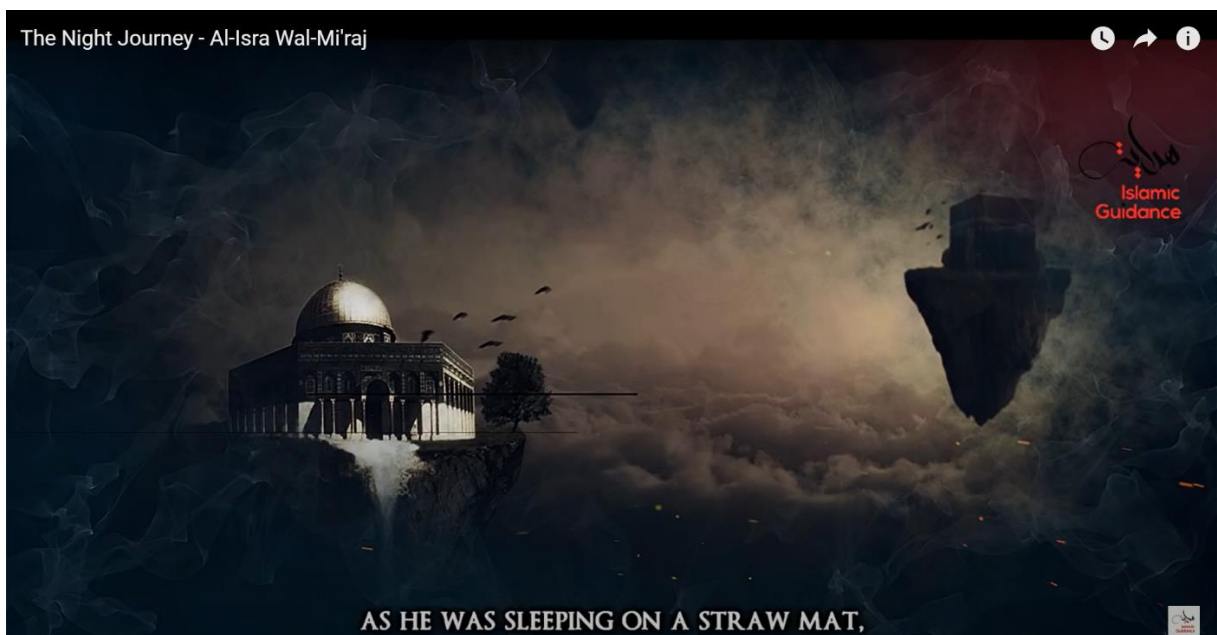
hlasateli islámu velké duchovní ulehčení.

Asi rok před opuštěním Mekky a exodu do Mediny měl Muhammad vykonat zázračnou noční cestu do Jeruzaléma a zpět. Měl ho tam přenést zázračný okřídlený kůň Al-Buraq. Tato snová epizoda, jak jinak, měla pro islám nesmírný význam a je dodnes předmětem výkladů, úvah, románů a básní. Je to zvláštní. Jako průvodce karavan musel Muhammad projít pěšky nebo na velbloudovi tisíce kilometrů pouštěmi a skalami do dalekých krajů. Musel se dostat do cizích měst a oáz. Leč žádná z těchto reálných a jistě tělesně náročných obchodních misí neměla takový význam a dopad jako Muhammadova cesta imaginární: jako snová noční cesta do Jeruzaléma a výstup do nebe: Izra a Miráž.

Prorok islámu spal poblíž Kaaby. Anděl Džibráíl ho probudil a zavedl ho k okřídlenému koni s ženskou hlavou Al-Buraqovi. V Jeruzalémě měl Muhammad vystoupit do několika pater nebe a setkat se s proroky a biblickými postavami, kteří ho předcházeli: s Adamem, s Ibráhímem (Abrahamem), s Músou (Mojžíšem) a s Isa ibn Maryam (Ježíšem Nazaretským). Nakonec se ocitl i před trůnem Alláhovým. I islámští učenci uvádějí, že to byla cesta spirituálního druhu. Avšak tato snová Muhammadova vize přiřadila k islámu kromě Mekky i Jeruzalém. A to ještě dříve, než mezi posvátná místa nové víry byla zahrnuta Medina.

Muhammad cválá na Al-Buraqovi mezi hvězdami k Jeruzalému. V sedmém nebi se potkal Ibráhima u jakési nebeské Kaaby, kam každý den vcházelo sedmdesát tisíc andělů. Boží trůn se nacházel ještě výše, u lotusového stromu nejzazší kosmické hranice, jehož listy byly velké jako uši slonů a plody jako džbány. Muhammad byl obklopen božskou světelnou září. Alláha přímo neviděl, protože boha vidět není možné. Aiša, oblíbená Muhammadova manželka, prohlásila: „Pokud někdo říká, že Prorok viděl v nebi nad Jeruzalémem samotného Alláha, je lhář.“ Alláh Muhammada potkal instruoval, aby se jeho následovníci modlili 50 krát denně. Po konzultaci s biblickými patriarchy a proroky v nižších patrech neabe dospěl k názoru, že to není realizovatelné. Několikrát se tudíž k božímu trůnu vracel a prosil, aby bylo pensum modliteb sníženo. Nakonec se dohodl na pěti modlitbách každý den.

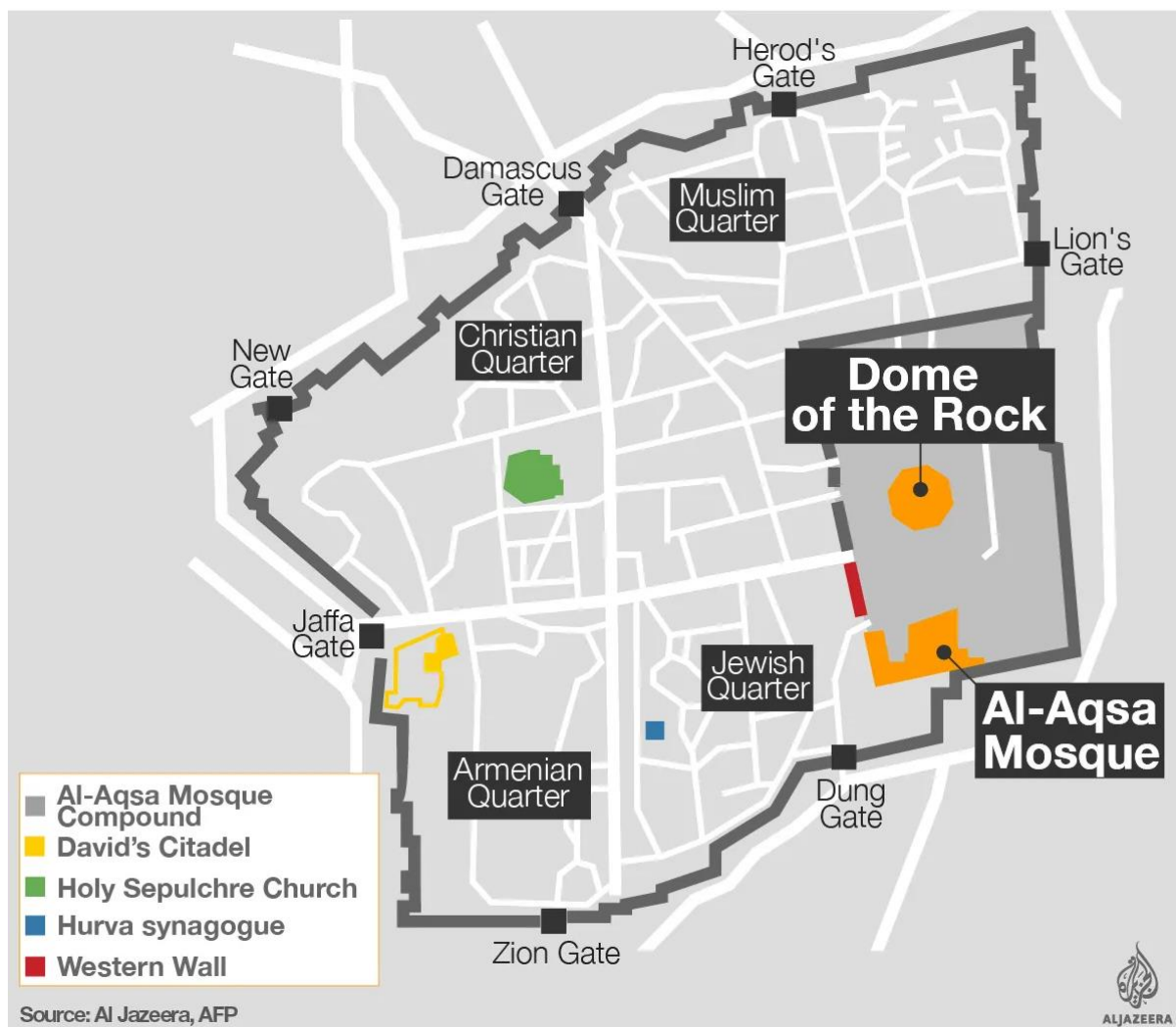

Noční cestu do Jeruzaléma a zpět do Mekky je třeba chápat obrazně. Muhammad měl tehdy proniknout k hranici všeho stvoření. Je to velmi mystický příběh, který už v době Muhammadova života vzbuzoval u obyvatel Mekky nedůvěru. Cesty z Mekky do Jeruzaléma tehdy trvala měsíc, Bylo to asi 1 800 km. A to nepočítáme zpáteční cestu. Někteří lidé i z Muhammadova okruhu nechtěli věřit tomu, že kroky okřídleného koně Buraqa sahají od obzoru k obzoru.

Muhammadův věrný podporovatel a následovník v čele obce muslimů Abu Bakr nicméně na projevy pochyb reagoval následovně: „Pokud Muhammad řekl, že se to stalo, tak se to muselo stát. Uvěřil jsem mu, když mluvil o svém božském zjevení. Jak bych mohl o jeho slovech pochybovat teď?“

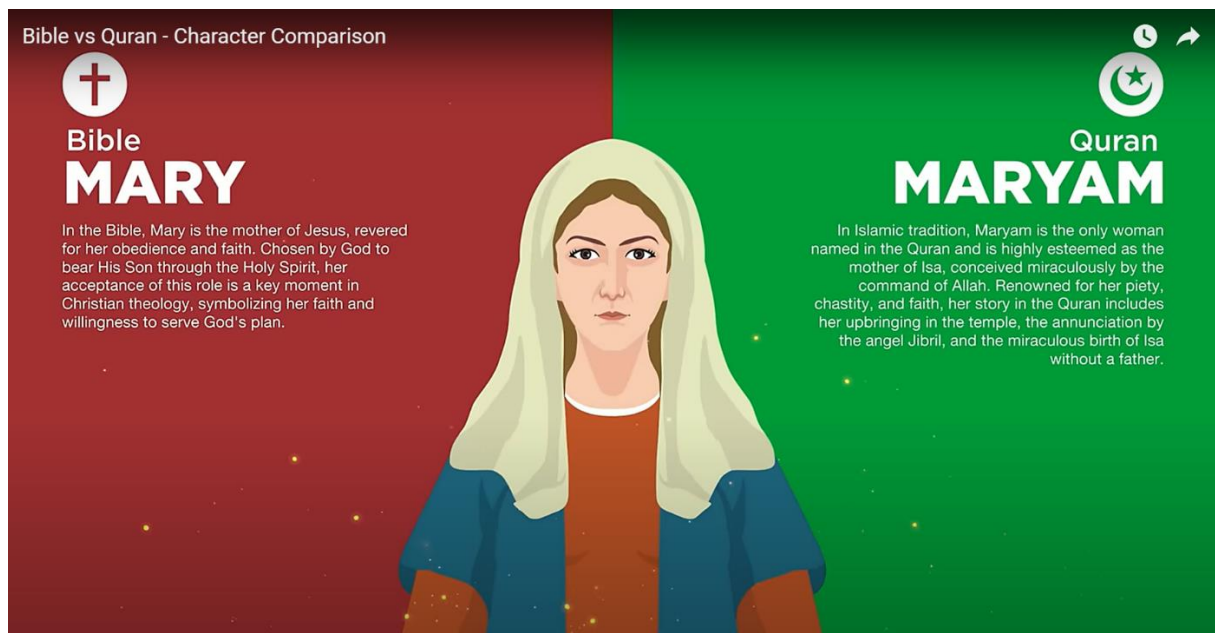
Je tu ještě problém, že vyprávění o Muhammadově noční cestě v koránu neuvádí výslovně Jeruzalém jako cíl. Mluví se tam o Nejzazší mešitě Al-Aksá. Ztotožnění s Jeruzalémem a tamní mešitou Al-Aksá na Chrámové hoře pochází z hadíthů. O mešitu Al Aksá v Jeruzalémě se dodnes vedou spory a hádky.

Z pohledu kreativně literárního byl Muhammad postmodernista. Vzal staré mýty a pověsti z bible a svatých indických knih a převyprávěl je podle svého. Nikdy nepopíral, že se inspiroval dřívější náboženskou tradicí. Jenom ji jinak vyložil a korigoval. Problém je v tom, že svoji verzi pokládal za jediné správnou, konečnou, definitivní, která jako by měla překrýt všechno minulé. Muhammad měl být analfabet a sotva četl indické védy nebo Bhagavadgítu. Ale musel něco o Indii znát. Jeho létající kůň Buraq se dosti podobá orlu Garudaovi, vahaně boha Višnu. Anděl Džibráil se Muhammadovi zjevil v kosmické podobě, podobně jako bůh Krišna princí Ardžunovi na válečném poli Kurukšetra. Buraq měl mít mezi očima dvě věty: „Není boha kromě Alláha.“ A: „Muhammad je Alláhův prorok.“

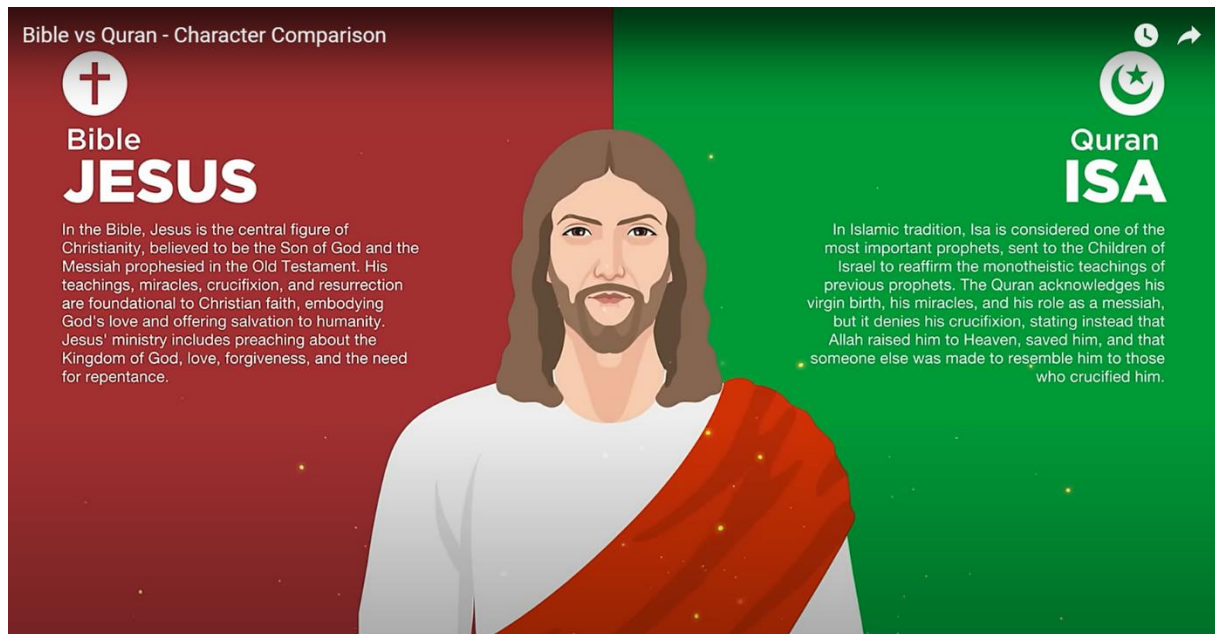

Korán mluví velmi uctivě i o Panně Marii, jenomže to není evangelická Marie. Není to matka boží, je to jenom tělesná matka proroka Ježíše. Muhammadova Maryam je nanejvýš zbožná, skromná a pokorná. I ji navštívil ten samý archanděl Džibráíl, který inicioval Muhammada do jeho poslání.

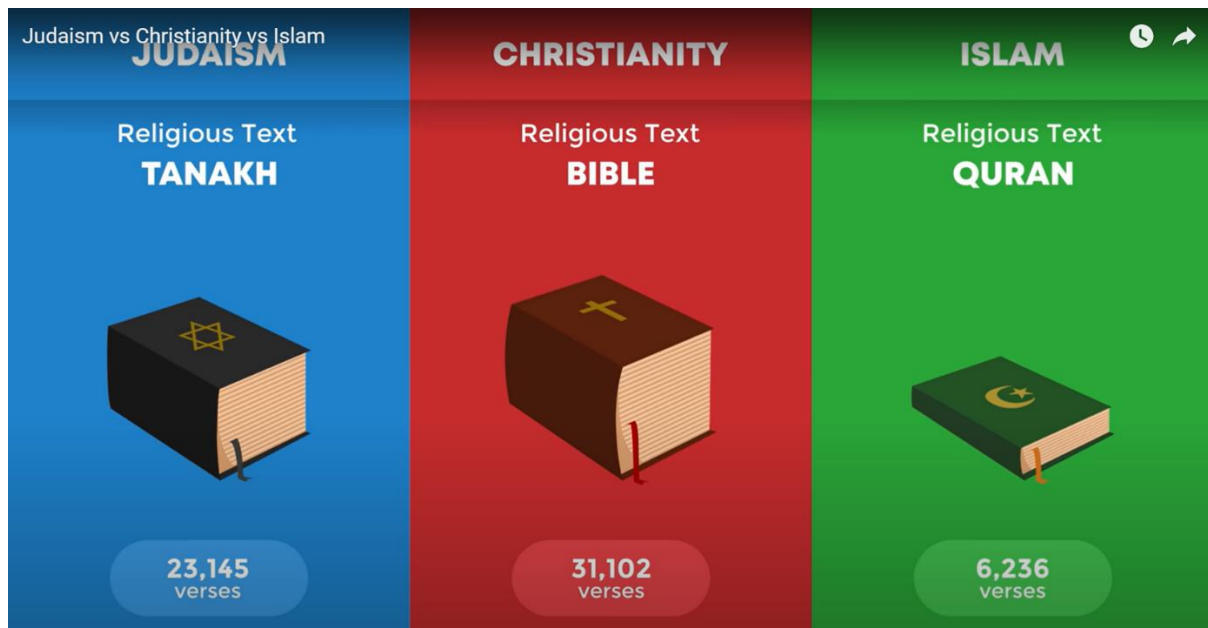

Isa ibn Maryam je podle islámu jedním z nejdůležitějších postav bible vůbec. Převyšuje ostatní proroky hloubkou své doktríny, svým humanismem, svou velkomyslností. Zázračně se narodil z panny, činil zázraky a může být nazýván Mesiáš, Spasitel. Ale

Isa ibn Maryam nebyl bůh. Bůh je podle Muhammada jedině Alláh. A Alláh nemá děti. Islám také popírá, že by Ježíš umřel na kříži. Alláh ho včas zachránil, pozvedl ho k sobě do nebe. Někdo jiný měl na kříži umřít místo Ježíše Nazaretského.

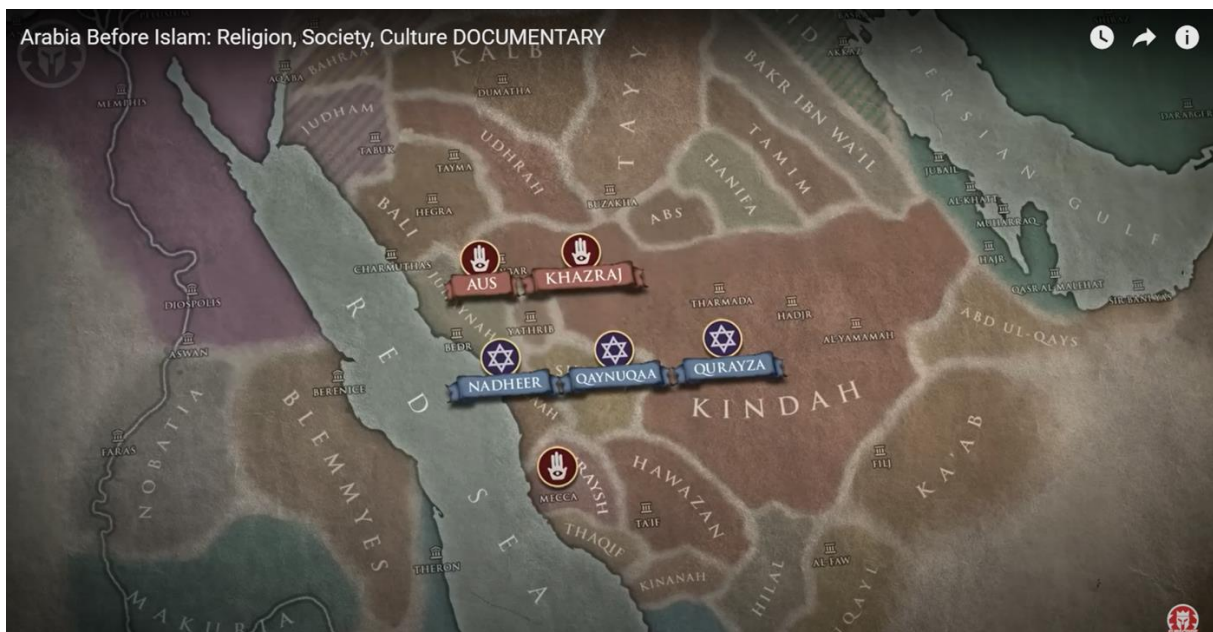
Porovnání bible s koránem je obtížné. Korán často zmiňuje biblické postavy a události a interpretuje je jinak. Bible je v podstatě sbírka více knih, napsaných různými autory v rozmanitých obdobích dějin. Ve srovnání s tím je korán jakoby odlit z jednoho kádlobu, ačkoli i tady lze rozlišovat súry z první etapy islámu před Medinou a texty pozdějšími. Korán je úplně jinak strukturován než bible, která je chronologicky uspořádána. V koránu vidíme nejprve nejdelší súry a následují nejkratší. Je to chronologie postavená vzhůru nohama, protože nejkratší verše vznikaly nejdříve. Korán nemá být inspirován Alláhem. Je to přímé a definitivní Alláhovo slovo. Podle francouzského orientalisty Pierra Lorry je korán inkarnace Alláha. Recitace arabského koránu vydává nadpřirozenou energii, baraka. Byl do písemné formy převeden teprve 20 let po Muhammadově smrti.

V roce 622 viděl Muhammad východisko z tísnivé a pro něj nebezpečné situace v Mekce v exodu do Jathribu, Mediny. Muhammad měl signály, že bude v Jathribu přijat lépe než v Mekce. Doma není nikdo prorokem. Lze předpokládat, že Muhammad doufal také v podporu ze strany židovských kmenů usídlených v Jathribu. Už jeho noční cestu do Jeruzaléma lze vidět jako gesto vůči judaismu i křesťanství. Nakonec ale židé v Arábii Muhammadovo poselství odmítli. To vedlo i ozbrojeným konfliktům a znepřátelení obou náboženství. Z Mekky mělo Muhammada do Jathribu následovat asi 70 druhů, jimž se říká muhadžirunové, emigranti, vystěhovalci. Jeho přívrženci v Jathribu dostali jméno ansarové, pomocníci.

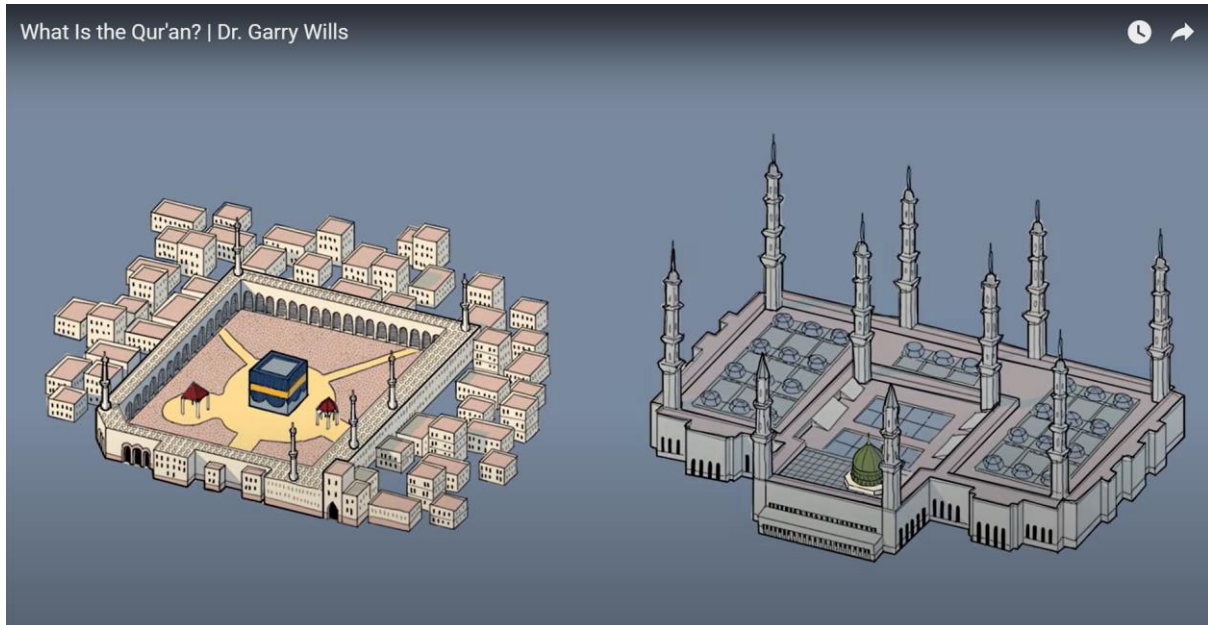

Populace oázy Jathrib měla být složena z 5 kmenů. Tři z nich vyznávaly židovství, dva byly pohané, vyznavači idolů. Poměry mezi oběma skupinami byly komplikované. Arabské kmeny snad měly přijít z Jemenu a být zprvu podřízeny židům, kteří v Jathribu sídlili již dříve. Někdy v 5. století se politická situace v Jathribu změnila a Arabové oázu ovládli. Muhammad za dramatických okolností prosadil v Jathribu svoji vůli. Ustanovil tu model budoucího islámského státu, jeho strukturu a instituce. Nelítostně zacházel se všemi, kdo se mu protivili. Po řadě peripetií souhlasil s popravou několika set židovských mužů kmene Qurajza, kteří měli podporovat odpůrce islámu z Mekky. Ženy a děti měly být prodány do otroctví.

Medina znamenala pro Muhammada novou etapu jeho života. Nejen pro změnu geografického prostředí. Byla to i podstatná změna jeho identity. V Mekce byl stále jenom náboženský vizionář, prorok a reformátor. V Medině se stal i politickým, organizačním, justičním a vojenským šéfem. K náboženskému poslání se připojila i starost o věci světské. Spojil ve své osobě obojí dohromady. Jaký rozdíl oproti katolickému křesťanství, které se řídilo Kristovou doktrínou: „Dávejte císaři, co je císařovo, a Bohu, co je božího.“ Opět si musíme připomenout, že Alláh je pro člověka nedosažitelný. Je zcela transcendentní. K Alláhovi se není možné modlit jako k Ježíši Kristovi. Jedině správné a možné je podřídit se i v běžném životě Alláhovým

zákonům stanoveným koránem, a poněkud volněji hadíthy, Muhammadovými výroky. Islám je pavučina metafyzických i civilních vláken, která nelze jednoduše oddělit.

Islám je spojení světské a církevní moci. V islámu sunnitského ražení, jenž je většinový, neexistuje klérus, jak ho chápeme v Evropě. I v Medině se našli mezi oběma etniky Muhammadovi odpůrci, kteří proti němu i konspirovali. Ale přívrženců bylo více. Nakonec Muhammad podnikl proti Mekce úspěšnou protiofenzívu. V lednu 630 vstoupil do Mekky v čele armády 10 000 muslimů. Kurajšovci proti němu bylo jenom asi 3 000. Muslimové ztratili jen 2 muže, Kurajšovci 12. Několik jejich předáků bylo popraveno následně.

Muhammad potvrdil úlohu Kaaby jako hlavního poutního místa v rámci islámu. Očistil svatyni od všech bůžků a idolů. Umřel za 2 roky po této rituální očiště svého rodiště v Medině.

Muhammadova smrt na počátku léta 630 byla záhadná. Byl otráven? Umřel na nějakou nemoc? Tuniská badatelka a autorka knihy *Les derniers jours de Muhammad*, *Poslední Muhammadovy dny*, říká, že stín politického atentátu byl nablízku. Lidé z blízkého Muhammadova okruhu nemocného zanedbávali. Nedovolili mu nadiktovat jeho poslední vůli, jeho politickou závěť. Muhammad měl evidentně strach z léčiv, které mu podávali. Jeho postavení v obci věřících utrpělo újmu, protože Muhammad utrpěl porážky v boji s Byzanci.

Hela Ouardi připomíná, že Muhammadovo tělo zůstalo tři dny nepohřbeno. Umřel v pondělí a pohřeb měl být až ve čtvrtek. Tehdejší předáci muslimů to vysvětlovali tak, že zpočátku nevěřili v prorokovu smrt. Byli prý přesvědčeni, že se znovu objeví anděl Džibráil, aby Muhammada vzkřísil. Ale to byla asi jenom zástěrka. Ve skutečnosti řešili otázku nástupnictví po zesnulém.

HELA OUARDI

Les derniers jours de Muhammad

**Enquête sur
la mort mystérieuse
du Prophète**

Albin Michel ■